

Arrest

nr. 257 651 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en M.E., een man met de Italiaanse nationaliteit, lieten op 15 oktober 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning registreren.

1.2. Op 19 oktober 2020 diende verzoekster, in functie van M.E., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De wettelijke samenwoning tussen verzoekster en M.E. werd beëindigd op 21 januari 2021.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 april 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2020 werd ingediend door:

*Naam: [J.] Voorna(a)m(en): [Z.] Nationaliteit: Marokkaanse
[...]*

om de volgende reden geweigerd

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende van mijnheer [E.M.] [...], van Italiaanse nationaliteit.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°. de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn. Op 21.01.2021 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet te Genk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om als wettelijk samenwonende met een gevestigde EU-onderdaan het verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt echter dat verzoekster een aanvraag indiende als wettelijk geregistreerde partner van de heer E.M., van Italiaanse nationaliteit [...].

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn. Op 21.01.2021 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet te Genk.

De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de gezins- en economische situatie van verzoekster en vermeldt niet waarom een weigering van de aanvraag tot gezinshereniging gerechtvaardigd is in het licht van de bescherming van haar recht op arbeid alsook haar recht op een gezinsleven, die respectievelijk worden gegarandeerd door artikel 23 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster oefent immers professionele activiteiten uit in België, hetgeen door de weigering van haar wettig verblijf en de intrekking van haar attest van immatriculatie onmogelijk wordt.

Bovendien onderhoudt zij een gezinsleven met haar minderjarig kind, [J.G.K.] [...], (geboren te Brussel [...]), in België en is er een procedure erkenning vaderschap lopende voor het minderjarig kind.

Dit gezinsleven zou bij een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekster onmogelijk worden. Verzoekster heeft immers al haar banden in Marokko verbroken.

Het feit dat de bestreden beslissing een dergelijke zware impact heeft op grondrechten die door grondwettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen beschermd worden, maakt dat deze beslissing gemotiveerd dient te worden in het licht van deze bepalingen alsook in het licht van de gezins- en economische situatie van verzoekster. Het feit dat deze elementen ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing, maakt dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (C.E., 25 avril 2002, n°105.385).

Het is met name het afdoende karakter van de motivering die hier duidelijk in het gedrang komt. Het feit dat de verwerende partij in zijn motivering de concrete omstandigheden van de beëindiging van de wettelijke samenwoning niet vermeldt en de beslissing desgevallend niet motiveert in het licht van recht op gezinsleven van verzoekster, draagt bij tot het niet afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing. Deze niet afdoende motivering maakt aldus een duidelijke schending uit van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het algemeen beginsel behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en van het algemeen beginsel van voorzichtigheid. De schending van deze wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen maakt een duidelijke grond voor nietigverklaring van de bestreden beslissing uit.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.2.1. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In casu heeft verweerder uiteengezet dat verzoekster, gelet op de bepalingen van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, geen recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden aangezien werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijfsrechtelijke aanspraken liet gelden werd stopgezet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer een bestuur beslist dat een verblijfsaanvraag die op een specifieke grond is gesteund niet kan worden ingewilligd het tevens moet uiteenzetten waarom het geen verblijfsmachtiging of verblijfstoelating op andere gronden verleent of waarom het een reeks gegevens die niet ter zake zijn niet bij het nemen van de beslissing betreft.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat de partner van een burger van de Unie die aantoonde dat een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap werd gesloten en die deze burger begeleidt of vervoegt een recht op verblijf geniet.

Verzoekster initieerde een verblijfsaanvraag in functie van haar relatie met een in België verblijvende Italiaanse man met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde op 15 oktober 2020. Het staat evenwel niet ter discussie dat deze wettelijke samenwoning op 21 januari 2021 werd beëindigd. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoekster niet voldeed aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde.

De toelichting van verzoekster dat zij zonder verblijfstoelating niet zal kunnen werken, dat zij haar kind wil laten erkennen door de vader en dat zij haar banden met Marokko heeft verbroken is irrelevant, aangezien deze elementen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er geen sprake is van een geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie en deze gegevens verweerder hoe dan ook niet toelaten haar een verblijfsmachtiging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet toe te staan.

Het feit dat verzoekster geen verblijfstoelating op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt verleend impliceert ook niet dat haar gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, in het gedrang komt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan enkel worden afgeleid dat zij een gezin vormt met haar kind en dit kind beschikt ook niet over enig recht op verblijf in het Rijk. De eenvoudige verklaring dat zij haar banden met het land waar zij werd geboren, opgroeide en werkte heeft verbroken laat niet toe te oordelen dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Waar verzoekster nog stelt dat er nog een procedure tot erkenning van het vaderschap van dit kind loopt, dient te worden opgemerkt dat hiervan

geen bewijs voorligt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enig gezinsleven heeft met de vader van dit kind. Uit het administratief dossier blijkt dat zij stelde dat dit kind werd verwekt toen zij werd verkracht, zodat het ook niet aannemelijk voorkomt dat zij een relatie zou hebben met een man die haar misbruikte. Het feit dat een specifieke verblijfsvergunning niet wordt toegestaan laat ook geenszins toe te oordelen dat een maatregel werd genomen die verzoekster het recht op arbeid ontzegt of die haar verhindert om een menswaardig leven, zoals bepaald in artikel 23 van de Grondwet, te leiden. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoekster aangaf voorheen in Marokko te hebben gewerkt en zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit artikel is in voorliggende zaak ook niet van toepassing. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.4. Daarnaast moet nog worden geduid dat het redelijkheidsbeginsel alleen speelt wanneer het bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft. Verweerder kan echter geen recht op verblijf erkennen indien niet aan de hiertoe gestelde vereisten is voldaan en in casu is er, zoals reeds gesteld, geen discussie omtrent het feit dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie. Verweerder kan derhalve alleen besluiten dat geen recht op verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan. Hij beschikt dus niet over een discretionaire bevoegdheid.

Tot een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.2.5. De bestreden beslissing vormt een antwoord op een verblijfsaanvraag van verzoekster en zij had de mogelijkheid om alle stukken die zij dienstig achtte bij deze aanvraag te voegen. Er blijkt niet dat verweerder enig nuttig stuk over het hoofd heeft gezien of dat hij nog bijkomende inlichtingen nodig had om tot zijn besluit te kunnen komen. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK